

ministeriets Regnskab i det forløbne Aar har tilladt sig at gjøre opmærksom paa, at denne Sum vistnok ingenlunde kunde antages at være et uoiagtigt Udtryk for den Underbalance, der virkelig fandt Sted i det paagjældende Aar, uden at imidlertid enten Ministeriet eller Revisionen var i Stand til at angive den virkelige Underbalance; naar man altsaa nu skulde bevilge et saadant Beløb som det, hvorom der her er Tale, saa vilde det være paa en meget løs Basis, at en saadan Bevilling vilde blive givet. Det som imidlertid er Hovedsagen med Hensyn til denne Sag, er, at denne Tillægsbevillingslov slutter sig til en Finantslov, som er givet paa en Tid, da Finantslovens Behandling var en ganske anden end den, som den efter Forholdenes Natur for Diebliffet maa være, og at der forekommer Ting i denne Lov, der staae i en bestemt Modstrid med de Principer, fra hvilke man gik ud dengang, man behandlede den egentlige Finantslov for det samme Finantsaar. Da en Tillægsbevillingslov til en Finantslov maa betragtes som en Deel af selve denne Finantslov, en Deel, som kun kommer bagester paa Grund af, at de Udgifter, hvorom der er Tale, ikke vare bekjendte dengang, den egentlige Finantslov blev behandlet, saa vil der ikke være nogen ret Sammenhæng mellem disse to Love, medmindre de behandles efter de samme Principer. Nu vilde de Herrer erindre, at dengang, vi behandlede Finantsloven for 1851—52, optoges der i denne fuldstændige Bevillinger til alle bekjendte Udgifter for den hele Deel af Monarchiet, over hvilken Hs. Majestæt dengang havde fuldstændig fri Raadighed, og navnlig optoges samtlige Udgifter for den Deel af Armeen, som var stationeret i Slesvig. Nu derimod staae vi paa et andet Standpunct, nu staae vi paa det Standpunct, at den danske Rigsdag ikke bevilger Udgifter til denne Deel af Armeen, og deraf er Følgen, at dette Lovforslag er affattet paa en saadan Maade, at der deri ikke er Tale om en Mængde Udgifter, som notorisk ere foresaldne i det paagjældende Finantsaar til en Deel af den Armee, som man ved Finantsloven for 1851—52 har bevilget Udgifter til. Naar man nu altsaa blot bevilgede de her opførte Summer, saa maatte det være med den Bevidsthed, at der var en

stor Mængde Udgifter af en fuldkommen beslægtet Natur, som man ganske forbigik og, om jeg saa maa sige, ignorerede, medens man dog, dengang man gav Finantsloven for det samme Aar, holdt meget stærkt paa, at disse Udgifter ikke maatte affholdes uden den danske Rigsdags Bevilling. Det er den almindelige Betragtning, som gjør, at jeg troer, at man vil komme i en meget vanskelig Stilling, naar man skal gaae ind paa nu at behandle det her foreliggende Lovudkast. Jeg vil ikke bebrejde Regjeringen, at det er fremkommet under en saadan Form; jeg erkjender meget godt, at Omstændighederne have forandret sig saa væsentligt, at de vanskelige Forhold med Hensyn til denne Sags Behandling, som jeg her har antydet, maae finde Sted, men jeg troer, at det netop derfor vil være i alle Parters Interesse, at man heller lader være, nu at tage Bestemmelse om denne Sag, da det, idetmindste saavidt jeg skønner, ikke har nogen som helst Indflydelse paa Realiteten, hvad enten det skeer eller ikke, thi her er kun Tale om Udgifter, der allerede have fundet Sted, og jeg haaber, at man, naar Beretningen om Revisionen af Regnskabet for det paagjældende Aar kommer for, vil staae paa et andet Stadium i vor hele statslige og constitutionelle Udvikling, hvor man lettere vil kunne forsones sig med, saa at sige, at gaae hen over de Vanskeligheder, der her findes, som Noget, man kan gjøre med større Nollighed, naar man finder sig paa et nyt og fastere Grundlag, og hvor man altsaa ikke føler den Betænkelse ved at gaae let hen over hvad der egentlig skulde undersøges og afgjøres, uden at man dog efter Forholdene kan komme ret tilbunds deri. Jeg skal, for at gjøre dette klarere for de ærede Medlemmer, anføre et enkelt Exempel, uden at jeg forøvrigt vil have, at de Bemærkninger, jeg nu skal tillade mig at gjøre, skulde fremtræde som nogen bestemt Bebreidelse med Hensyn til den Novereensstemmelse, for ikke at sige Inconsequents eller Forandring, som er foregaaet i selve Regjeringens Anskuelser, netop med Hensyn til den samme Sag, siden den sidste Gang var for. Denne Sag har nemlig to Gange tidligere været for paa Rigsdagen. Der var i den tredje Session